

Kedves testvérek! A mai napon Boldogságos Szűz Máriára emlékezünk, mint fájdalmas anyára. Olyan valakire, aki teljes mértékben osztozott az ő fiának a sorsában.

Társa lett és részese volt a megváltás művének. Néhány alkalommal a Szentírás is említést tesz arról, hogy maga Mária is részese volt azon követő seregnek, akik Jézus tanítói körútja során követték őt. Részese volt akkor is, amikor megkezdte nyilvános működését, amikor számtalan értetlenség vette körül Jézust, mert mégiscsak ismerjük őt, közölünk való. Ismerjük a rokonait, testvéreit, ahogyan ez a bibliai szóhasználatban megfogalmazódott unokatestvérekre vonatkozóan. Ismerjük a gyökereit, ismerjük a növekedését. Ez nyilvánvalóan nem csak Jézusnak volt nehéz, hanem Máriának is, mert ő ismerte a titkot. Mert ő pontosan tudta, hogy itt nem csak egy gyermekről van szó, nem csak valakiről, aki itt nőtt fel a közösségben, hanem olyan valakiről, aki az Istennek az ígérete. Istennek a húisége. Ő az Isten fia, a Megváltó.

Ott a nyilvános működésének az elején, amikor Jézus tanítását, csodáit, a gonosz feletti uralmát úgy ítélték meg, mint aki eszét vesztette, vagy mint aki magával a gonosszal köt szövetséget. Milyen nagy fájdalom lehetett az, amikor az Isten fiát megvádolták azzal, hogy a gonosszal köt szövetséget. És Mária osztozott ebben a sorsban is fiával.

A legkiemelkedőbb eseményre is gondoljunk, amikor Jézus keresztje alatt állt. Ennek egy szép momentumát hallottuk az evangéliumból, amikor Máriára bízta Jánosban az egyházat, a gyermekeket, és Jánosra rábízta Máriát. Ismerős a leírásból, a gyermekségtörténetből az a szentírási rész is, amikor Jézus bemutatását követően az agg Simeon megjövendöli Isten küldöttként van jelen a gyermek, de a te lelkedet is tör járja át. Nagy lesz ő a magasságbelinek a fia. Az ellentmondásnak a jele.

Így tekintünk Máriára, aki teljesen azonosult Jézus személyével, úgy is, mint édesanya, ez földi életünkben is így kapcsolódik össze, de a megváltás kegyelmi rendjében is társa volt. Így tehát érthető, hogy Máriának a fájdalma nem csak egyszerűen egy anyának, nem csak egyszerűen egy kiválasztottnak a fájdalma, hanem annak a fájdalma, aki az ő fiával, az Isten fiával egy. Vagyis az ő cselekedetének, létének, nyugodtan lehet mondani, szenvedésének hatása van a mi megváltásunkra is. Hiszen osztozik fia szenvedésében.

Példát ad Mária személye mindannyiunk számára. Példát ad a Jézussal való azonosulásra, hogy kövessük, amit Jézus tanít. Példát ad arra, hogy hordozzuk a reményt a szívünkben egyedülként is, ahogyan azt Mária tette, hiszen Nagypéntek délutánjától egészen húsvét vasárnap hajnalig egészen biztos, hogy csak egyetlen egy embernek a szívében élt a remény, hogy az Isten igazmondó, és az Isten hűséges. Mert mindenki más mit látott. Látta egy próféta, egy igaz ember halálát. De vége van, kivégezték, sírba tették. Nincs tovább. Milyen Isten az ilyen, aki ezt engedi, aki valahogyan részesévé válik ennek a szörnyű emberi cselekedetnek. És ott van Mária. Az ő fiáról van szó.

Egészen biztos, hogy megrendítő módon kapcsolódik Mária Istenhez a szövetség Istenéhez, az ígéret Istenéhez, mert az Isten az ő életében mindig másként jelent meg, mint ahogyan ezt az ember elvárná, egészen biztos, hogy Mária mindvégig hitte a reményt, hogy az Isten hűséges, Isten betölti az Ő ígéretét. A fia, mint ahogyan ő ezt megmondta, fel fog támadni. Erről nem tudósít bennünket a Biblia, de bizonyosak lehetünk abban, hogy feltámadását követően Jézus egészen sajátos módon találkozhatott Máriával, a remény asszonyával, aki mindvégig hitt az életben, mindvégig hitt az élet győzelmében, a hitt és az életnek az erejében.

Pontosan azért, mert Mária ennyire egy volt az ő fiával és a fiának a megváltói művével, ezért tekintünk úgy rá, mint az egyház anyjára, mint példára, mint közbenjáróra. Ezt tesszük mai imádságunkban. Kérjük az ő anyai oltalmát, akarjuk az ő példáját követni, és kérjük az ő segítő közbenjárását.

A keresztény ember a keresztségben arra kap meghívást és a szentség, amely arra képesíti, hogy ugyancsak át adja az életét teljes egészében Jézus Krisztusnak. A törvényeiben, a parancsai követésében, a döntésekben, az Atyához fűződő bizalmi kapcsolatban, mert az Atyára úgy tekinthetünk most már keresztségünkben, mint aki szeret, aki irgalmas, mint aki törődik velünk, akinek fontos az ember, *hiszen úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta oda érte, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen.*

A keresztség, amiben részesültünk mi mindannyian, ezt a fiú általi Atyával való kapcsolatot teremti meg. De úgy, hogy mi magunk is Krisztus módjára akarunk élni. Úgy is, mint amiről Pál apostol beszél. Kiegészítem testemben mindazt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből az Ő testének, az egyháznak a javára. Ez mindannyiunknak feladata. Talán kevésbé gondolunk rá a mindennapi

helytállásban, mindennapi áldozathozatalban, imádságainkban, a remény megélésében, a testvéri szeretet gondoskodó cselekedeteinek a gyakorlásában, hogy ez valójában az. Kiegészítem testemben, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből az Ő testének, az egyháznak a javára. Ez teszik kiemelt módon, megkérdőjelezhetetlenül és az egyház által is elismerten a vértanúk. Amikor a közösség számára is nyilvánvaló módon Krisztus módjára éli az életét, adja oda, áldozza fel a többiekért. Ezt kapjuk ajándékkul Boldog Mária Magdolnában. Ezért adunk hálát. Ha arra gondolunk, hogy hogyan lehetséges ez, hiszen itt éltek, itt élt a körünkben, rokonai itt élnek közöttünk. Lehetséges ez?

Boldog Mária Magdolna személye egészen közel hozza hozzánk a szentségnek a vágyát és az életszentségnek a lehetőségét. Mert ezt kaptuk meg. Krisztus ezt adta nekünk. A keresztségben erre kötöttünk szövetséget. A szentségek ezt táplálják bennünk. Isten ígéje erre is inspirál bennünket állandóan. Hálát adunk az ő személyéért, növekedéséért, szeretetéért, szegényekről, elesettekről való gondoskodásáért, a gyárban a munkások közötti evangelizálásért, hálát adunk az ő bátorságáért, reményéért, derűéért, kreativitásáért, szeretett cselekedeteiért. Mert ő így élt, ezért tudunk most mi ünnepelni. Mert osztozott Jézus Krisztusnak, az Isten fiának, a megváltónak a megváltást eredményező szenvedésében és bátorít bennünket is.

Sokszor nagyon egyszerű módon azzal vádolnak bennünket, keresztényeket, hogy mi valójában nem az életről beszélünk, hanem mindig a szenvedésről, a halálról. Mindig valami sötét képet festünk föl. De hát éppen egy vértanú szentnek az ünneplése, éppen Máriának a fájdalmas anyának az ünneplése erősít meg bennünket, hogy mi az életről beszélünk. Arról az életről, amit az Isten nekünk adott. Amire megváltott bennünket, meghívást kaptunk, amit egymásban tudunk szolgálni. És hogy érint bennünket a szenvedés? Érint bennünket a korlát? Igen, de uralkodni tudunk fölötte, le tudjuk ezt győzni.

A Szentlélek erejében Krisztus módjára. A keresztség erre képesít bennünket. Ezért nyernek kiemelt tiszteletet a vértanú szentek körünkben. Mert egyértelműen végérvényesen bizonyítják, Krisztus módjára lehet élni, ők így éltek.

Köszönjük Boldog Mária Magdolna személyét. Köszönjük, hogy ezt a mai ünnepen ülhettük meg, amikor Szűz Máriára, mint fájdalmas anyára emlékezünk. Köszönjük a megváltásnak a művét, és köszönjük, hogy

tagjainkban is folytatódik Jézus Krisztusnak az ereje, hogy jó döntéseket hozzunk, örömben tudjunk élni és az élet Istenéhez mindig ragaszkodjunk. Mert a vértanú pontosan azt bizonyítja, hogy van feltámadás, van örök élet, és ennek az örök életnek a reményében tudunk élni.

- Ámen.